

of ourselves. Today I woke up, made coffee, made toast, drank the coffee, ate the toast, went to school, flirted with a boy I sort of liked, failed a chemistry exam, ate lunch, got asked out by a different boy I didn't like nearly as much, said yes anyway hoping to make the first boy jealous, had irrational feelings, didn't pay attention in class (in fact I can't even remember what class it was), came home, ate dinner, pretended to do my homework, talked on the phone, checked my email, talked on the phone some more and went to bed. In other words it was a perfectly normal day. On the one hand we have a perfectly normal day like today and on the other hand we have my children and their children and their children's children on and on forever and ever until the sun burns out and how do these two seemingly opposite things relate to one another. Today, when I have to admit was just a little bit banal, and eternity, when I will probably be a little bit banal as well come to think about it. So today and eternity are both banal. Every day I wake up and think: today something will happen. And things do happen. Every day all sorts of things happen. And some things are less disappointing and other things are more disappointing and a few things are even kind of satisfying in their own everyday sort of way but nothing is TELLING that puts it all into perspective, makes all the other things more meaningful than they would otherwise ever be. Nothing is the epiphany. Still, one day you grow up a little bit and realize that life is not a twenty-four hour a day orgasm it does begin to seem like time to cherish the little things, the little everyday things, and I'd just like us all to take a moment of silent prayer, pray to whatever god you can manage that we don't just fuck everything up, and that TELLING LITTLE THINGS will somehow manage to continue, perhaps even for all eternity. I'm still young so I'm still idealistic and I'd just like us all to take a moment and pray that we don't completely fuck everything up. What do we do that?

2. FAT ER It is a mistake to sacrifice everything for your children. Fortunately, this is the one mistake which we never made. Many of you were tonight might have children of your own so you know how it is, the great temptation, the animal sensation that completely overwhelms you at the very first notes of your child's first whimper. Since we are talking about biology here. When I is powerful, perhaps too powerful, makes you do stupid things, though sometimes it seems it's all we've got and therefore we must work with it and do our best within the constraints of an imperfect situation. As you already know we have a young daughter. And when she was born I said to myself: she is not just a miniature combination of me and my wife, brought into the world to carry forth our values long after we are gone. She is her own person and will have her own thoughts and ideas which we will instinctively provoke and encourage. And she will grow up and slowly grow away from us but this will be made easier by the fact that from the very beginning we let her breathe, we didn't smother her in our own fears and neurosis but rather allowed her to differentiate herself from us so that when she leaves it won't be like a piece of us is breaking off but rather like a next-door neighbor is moving a little way down the street, perhaps only a few doors down. Then our daughter grew up and turned into a rather morbid child and later into an equally morbid adult. While I've always liked to garden or read a good detective novel, she likes to read about mass murders, wanted nothing to do with the garden, wouldn't even get her to look after a cat. At first you think it's just a phase she's going through but it turns out it's not. The things she likes most to talk about revolt me, turn my stomach, I often wonder how she managed to acquire such a pure and vitriolic strain of nihilism, but since she is here tonight I just want to say that I love you anyway. We haven't really spoken for the past ten years or so and I realize things are difficult, things are more than a little bit strained between us, but you can't help but love your children and I love you anyway.

en dat was fijn. Ondanks alles wat we gezegd hebben, was het fijn en ik ben dood en warm en gelukkig en het was fijn. Maar we lopen wat op de dingen vooruit. Vandaag werd ik wakker, maakte koffie, maakte toast, dronk de koffie, at de toast, flirtte met een jongen die ik wel leuk vond, deed een chemie-examen, at mijn lunch, werd mee uitgevraagd door een andere jongen die ik veel minder leuk vond, zei toevallig in de hoop die andere jongen jaloeers te maken, voelde me verward, lette niet op in de klas (ik kan me in feite zelfs niet herinneren welke les het was), kwam thuis, at avondeten, deed alsof ik huiswerk maakte, telefoneerde, checked mijn email, telefoneerde nog een beetje en ging slapen. Een perfect normale dag met andere woorden. Enerzijds hebben we dus een perfect normale dag zoals vandaag en anderzijds mijn kinderen en hun kinderen en de kinderen van hun kinderen en steeds maar verder en verder, voor eeuwig en altijd, tot de zon opgebrand is en hoe verouden die twee sijnbaar tegengestelde dingen zijn tot elkaar? Vandaag, een beetje banaal geef ik toe, en eeuwigheid, waarschijnlijk ook een beetje banaal nu ik erover nadenk. Dus vandaag en eeuwigheid zijn allebei banaal. Elke dag word ik wakker en denk ik: vandaag zal er iets gebeuren. En er gebeuren dingen. Er gebeurt vanalles. En sommige dingen vallen minder tegen en sommige vallen erg tegen en maar weinig dingen zijn zelfs maar bevredigend op hun eigen alledaagse manier, maar niets is TELLING dat alles in perspectief plaatst, dat alle andere dingen zinnvoller maakt dan ze ooit hadden kunnen zijn. Geen goddelijke openbaring. Maar als je eenmaal wat ouder wordt en je beseft dat het leven geen 24/24 orgasme is, begin je te genieten van de kleine dingetjes, de kleine alledaagse dingen, en ik zou gewoon graag samen met jullie even in stilte willen bidden, bidden tot om het even welke god die je ligt, dat we niet alles naar de kloten elpen, en dat DE KLEINE DINGEN op een of andere manier kunnen blijven voortbestaan, misschien zelfs tot in de eeuwigheid. Ik ben nog jong en heb dus nog steeds idealen en zou gewoon graag even samen met jullie bidden dat we niet alles helemaal naar de kloten elpen. Kunnen we dat even doen?

2. VADER Alles opofferen voor je kinderen is verkeerd. Gelukkig is dit de enige fout die we nooit gemaakt hebben. Velen onder jullie vanavond hebben misschien zelf kinderen dus jullie weten hoe het is, de grote verleiding, het dierlijke gevoel dat je volledig overspoelt wanneer je kind voor het eerst begint te janken. Nu we het hier toever biologiebepalingen. En dat wat kraakt is, misschien te kraakt, doet je domme dingen doen, oewel het soms lijkt alsof dit alles is wat we hebben en dat we hiermee aan de slag moeten gaan en ons best moeten doen binnen de beperkingen van een onvolmaakte situatie. Zoals jullie al weten hebben we een jonge dochter. En toen ze geboren werd, zei ik tegen mezelf: zij is niet gewoon een combinatie van mij en mijn vrouw in miniatuur, op de wereld gebracht om na onze dood onze waarden voort te zetten. Ze is een individu en ze zal haar eigen gedachten en ideeën hebben die we instinctief zullen uitdagen en aanmoedigen. En ze zal opgroeien en langzaam van ons weggroeien maar het feit dat we haar van bij het begin lieten ademen zal dit makkelijker maken, het feit dat we haar niet hebben overstelpt met onze eigen angsten en neuroses maar het toelieten dat ze zich van ons differentieerde zodat wanneer ze weggaat het niet is alsof we een deel van onszelf verliezen, maar eerder alsof een buur wat verder in de straat gaat wonen, een paar huizen verderop misschien maar. En toen groeide onze dochter op en ze werd een eerder morbide kind en later een al even morbide volwassene. Terwijl ik kon genieten van tuinieren, of een goede detective roman, las zij alles over massamoorden en kon de tuin maar geen moesten, zelfs naar een kat keek ze niet om. Eerst denk je dat het maar een fase is waar ze doorheen moet, maar dan blijkt dit niet zo te zijn. De dingen waar ze het liefst over praat, doen me walgen, mijn maag omkeren, ik vraag me af waar ze dat puur